

LÍŠNICKÝ ZPRAVODAJ

PODZIM 2024

Bratři Stauchovi restaurují v Líšnici veterány / Letos máme 17 prvňáčků / Znáte bolševník velkolepý?

Kulturní tipy na babí léto i ponurý podzim / Domácí tvoření / Zážitky z jiných krajů

BLUE RENT
Na cestách jako doma!

SERVIS OBYTNÝCH VOZŮ

- Posezónní servis
- Roční kontroly
- Kontroly těsnosti
- Revize plynu
- Servis **ALDE, Truma**
- Montáže příslušenství: **markýzy, nosiče, hydraulické vyrovnání vozu, a další..**
- Montáže solárních panelů
- Mytí a úklid obytných vozů
- Parkování
- Odvoz vozu na servis a zpět (do 30 km ZDARMA)

10%

Čisovice 306, 252 04 Čisovice
+420 777 656 272 servis@bluerent.cz

**SLEVA
NA SERVISNÍ PRÁCE**

Robert Macho Reality

Robert Macho

Master of Real Estate

+420 775 572 535

reality@robertmacho.cz

www.robertmacho.cz

Pražská 1616, Mníšek pod Brdy

Váš průvodce realitním trhem

Správná doba pro nákup nemovitosti je právě teď! Ceny jsou po krizi stále na nízké úrovni, ale s postupně klesajícími sazbami hypoték znovu porostou.

Vážené sousedky, vážení sousedé,

přeji vám krásné babí léto a pohodové podzimní dny. Předpověď slibuje příjemné počasí, tak věřím, že ještě načerpáme energii před nadcházející zimou.

Vaše starostka Hana Navrátilová

Rekonstrukce silnice jde do finále

Rekonstrukce silnice se v polovině října přesune do IV. závěrečné etapy a budeme to mít za sebou. Jak moc důležitá a účinná tato akce byla, respektive stále je, se ukázalo při letošních vytrvalých deštích. Nejenom že se po nové silnici dobře jezdí, zásadním přínosem je zejména obnova dešťové kanalizace, která pobrala veškerou vodu. Nevytvořili se tak na silnici, jako před rekonstrukcí, potoky vody a „rybníčky“. Veškerá voda stekla do recipientů a nezpůsobila tak v obci žádné problémy.

Průběh rekonstrukce byl náročný (a ve IV. etapě ještě bude) zejména pro ty, kteří kolem silnice bydlí, nebo je pro přístup k jejich nemovitostem klíčovou komunikací. V rámci III. etapy jsme se nevyhnuli některým problémům, a to zejména se snahami o omezení průjezdu po objízdných komunikacích. Tento přístup několika spoluobčanů nás mrzí (i když by se za určitých okolností dal pochopit). S ohledem na to, že nebylo možné nikudy jinudy projet, byla některá provedená opatření velmi nebezpečná. Situaci navíc komplikovali někteří návštěvníci golfového klubu, kteří svou bezohlednou a rychlou jízdou po nezpevněné objízděné cestě zavadávali příčiny pro vyhrocení dalších sporů. Jsme rádi, že se nakonec podařilo situaci uklidnit a děkujeme za následný přístup a toleranci ze strany všech zúčastněných.

Na základě těchto událostí jsme přistoupili k několika opatřením. Jedním z nich bylo položení asfaltové drtě na polní cestu vedoucí ve směru od nového pavilonu školy na Klíнец. Dále se nám podařilo dojednat s majiteli cest (děkujeme za jejich vstřícnost), které dosud nebyly ve vlastnictví obce k jejich bezúplatnému převodu na obec. Tím se zjednoduší následné opravy těchto komunikací, kdy má obec větší možnost získat peníze na jejich rekonstrukce, a to v rámci rozpočtu na opravy objízdných tras, které jsou součástí rozpočtu Rekonstrukce komunikace 0042.

Rozsvěcení stromku 8. 12. 2024

V důsledku rekonstrukce komunikace vedoucí obcí jsme v letošním roce přistoupili ke zrušení již tradičního Líšnického festivalu. V souvislosti s výstavbou kruhových objezdů na Řitce a neprůjezdnosti silice ve směru na Klíнец by byla organizace festivalu velmi obtížná. Rozsvěcení vánočního stromu ale určitě bude. Budeme se na vás těšit v neděli 8. 12. Pozvánku a program včas zveřejníme.

Jak si udržet dešťovou vodu, kde je potřeba?

Oprava silnice však není jedinou investicí letošního roku, kterou chystáme. Dalším významným projektem, který budeme na podzim realizovat, je projekt „Líšnice – opatření pro zvýšení retence vody v území“, neboli výstavba tůň v průhonu pod hřbitovem. K financování této akce nám významně pomohl Středočeský kraj ze Středočeského Fondu životního prostředí a zemědělství a to část-

kou 3 000 000 Kč. Celkové náklady na realizaci jsou 4 630 670 Kč. Po proběhlých povodních a záplavách se téma zadržování vody v krajině stalo zásadním tématem pro celou společnost. A i přes to, že obec Líšnice nebyla tentokrát vodou významně ohrožena tak jako obce v povodí řek, historicky víme, že jsme problém s nadbytečným množstvím dešťové vody několikrát řešili a její zadržování vody nám pomůže ke zlepšení stavu spodních vod. O tomto projektu jsme vás na stránkách zpravodaje již informovali. Projektovou dokumentaci včetně vizualizace a náhledů jsme také umístili na webové stránky obce v sekci akce a projekty. S realizací projektu se začne v průběhu října.

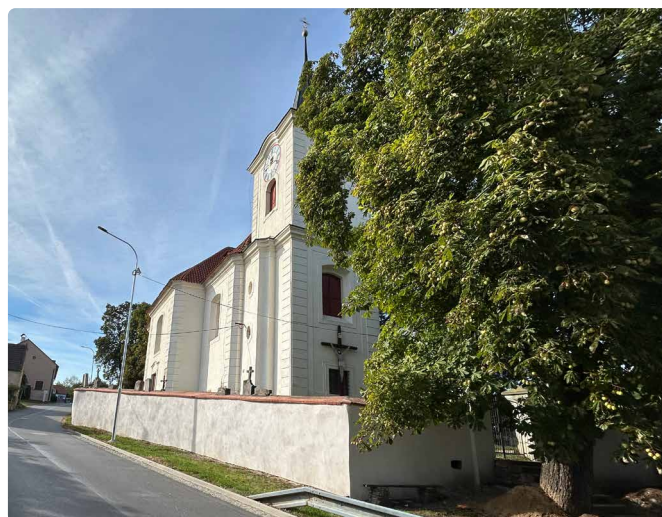
Současně probíhá realizace projektu „Vodohospodářská studie – dílčí část povodí Bojovského potoka na území obce Líšnice“ pod patronátem České zemědělské univerzity. Z pracovních porad již máme informace o dalších navrhovaných opatřeních na zpomalování odtoku dešťových vod z území Líšnice, což opět přispěje k podpoře spodních vod a zároveň omezí povodňové vlny, které se pravidelně objevují v Měchenicích. Na jejich realizaci se v dalších obdobích budeme zaměřovat.

Workoutové hřiště u školy

Další akcí, jejíž realizace nyní probíhá (než vyjde zpravodaj již možná bude dokončena), je výstavba workoutového hřiště s fitness prvky. Hřiště je veřejně přístupné a nachází se vedle hřiště u základní školy. Určeno je pro všechny zájemce a jeho složení je uzpůsobeno všem věkovým kategoriím.

Zed' kolem hřbitova už se nezhroutí

Na závěr bychom chtěli poděkovat panu faráři Dlouhému a Pražskému arcibiskupství za opravu zdi okolo kostelního hřbitova. V rámci opravy byla vyměněna část krycích cihel aby do zdi nezatékalo a speciálními strunami byla zed' staticky svázána, aby se nehýbala. Z provedené opravy máme radost.

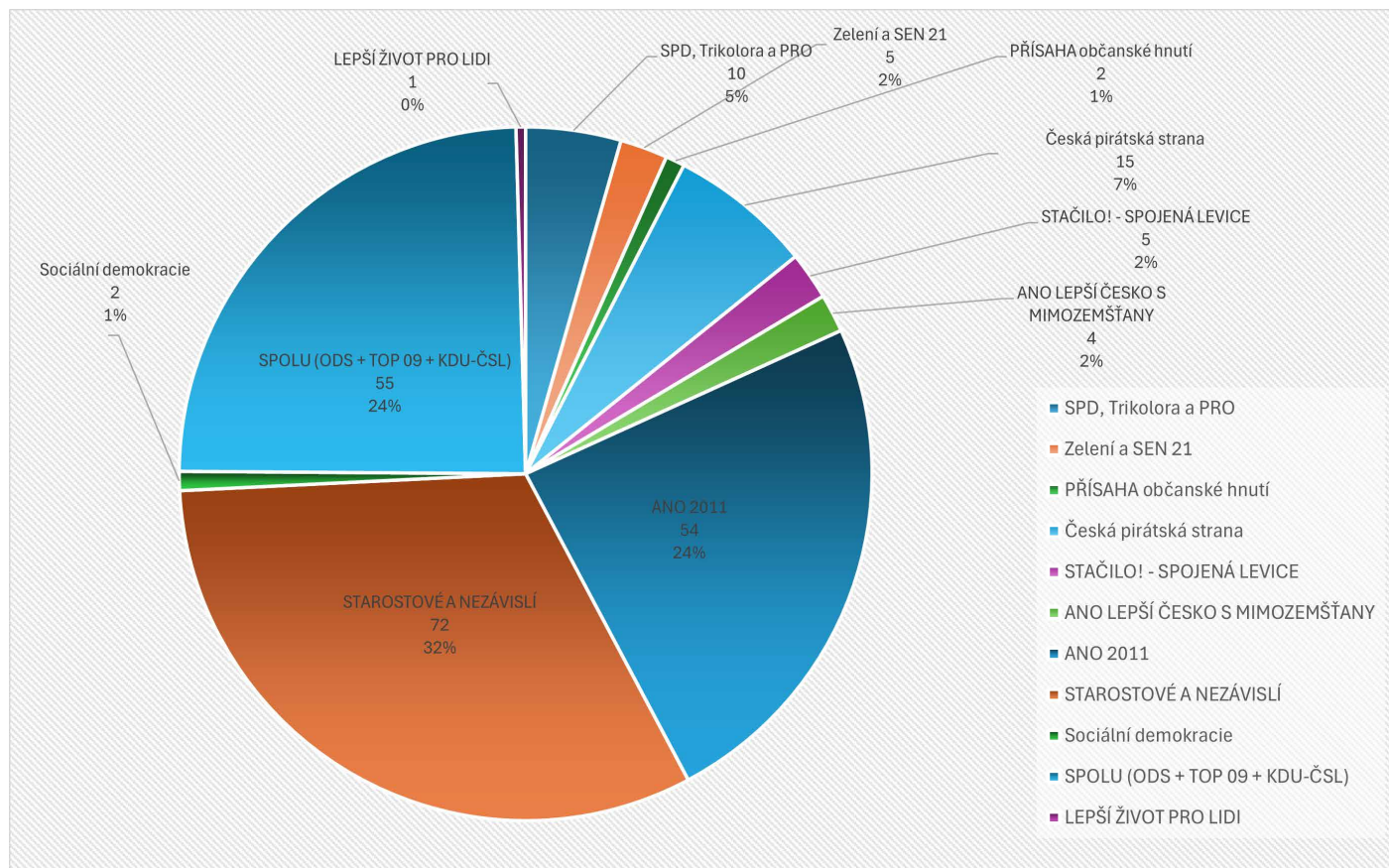

Jak se v Líšnici volilo do krajského zastupitelstva

Volby do zastupitelstev krajů probíhaly 20. a 21. září 2024 opět v budově školy. Z 578 možných voličů jich přišlo k urně 227. S volební účastí 39,27 % jsme tak o téměř sedm procent překonali celostátní průměr. Dva hlasy nebyly platné, 225 si jich mezi sebe rozdělili především Starostové a nezávislí, hnutí ANO 2011 a koalice SPOLU.

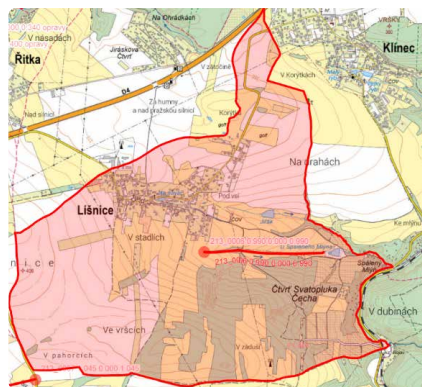
Zdroj: Volby.cz

Jak udržet vodu v krajině?

V Líšnici se sbírají data pro vodohospodářskou studii

Milí občané Líšnice,

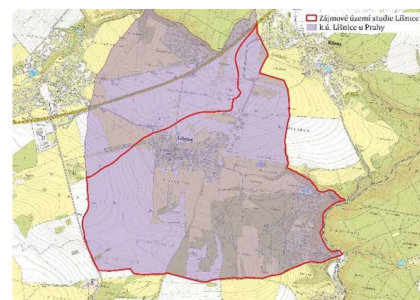

rádi bychom Vás touto cestou informovali o důležitém projektu, který právě probíhá ve vaší obci. Jedná se o zpracování Komplexní vodohospodářské studie v povodí Bo-

jovského potoka na katastru obce Líšnice. Cílem studie je posoudit současný stav místní krajiny, především pak její schopnosti zadržovat vodu, odolávat suchu a náhlým přívalovým dešťům. Studie mapuje celé zájmové území z hlediska jeho silných i slabých stránek a navrhuje možné způsoby řešení stávajících problémů či podporu hodnot krajiny s pomocí přírodních opatření.

Zpracování studie zadala obec Líšnice spolku Krajinohled a realizuje se z evropských dotačních prostředků. Kompletní studie bude obci odevzdána koncem tohoto roku, už nyní ale probíhají pravidelná jednání a diskuse se všemi, kterých se její zpracování týká.

Zájmové území studie je průnikem mezi plochou katastru obce a povodím Bojovského potoka, jak vidíte z přiložené mapky. Zpracování obdobných studií probíhá také v obcích Kytín a Čisovice, vnímáme tedy místní krajinu v širších souvislostech.

Mapa odvodnění (www.spucr.cz)

Bratři Stauchovi: Je fajn udržet si své tradice

Dana Staucha znáte nejspíš jako nadšeného včelaře, rybáře a člena uměleckého sdružení hudebních skupin Bandarend a Rendavend, jméno jeho bratra Jakuba je zase spojené s českým Bugatti Clubem. Jejich společnou prací je renovace veteránů, především obnova a stavby karoserií.

Text: Dominika Rýparová

Foto: Dominika Rýparová, archiv Jakuba Staucha

Práce na jednom chladiči zabere Danu Stauchovi i dva měsíce.

„Takovým zlatým věkem aut tohoto typu byla dvacátá léta. Potom přišla ekonomická krize, po ní druhá světová válka, vojenská auta, a do toho už my s bráchou neděláme,“ vysvětluje mi Dan Stauch, když vcházíme do je-

jich líšnického království. Starou usedlost objevil už v roce 1991 jeho bratr Jakub, který tu od té doby také působí. Přivedla ho sem náhoda a vlastně právě veteráni. Narodil se v Praze, poblíž Národního technického muzea, a jako malý se vozil s tátou v Aerovkách. „To ve mně zanechalo stopu.“ Po vyučení autoklempířem ještě po večerech studoval strojní průmyslovku a potom ještě muzejnictví a nechal se zaměstnat v muzejních dílnách. Když později hledal místo, kde by mohl začít v duchu zlatých devadesátých let pracovat sám na sebe, nabídl mu jeden z kustuů starý statek u líšnického kostela. Postupně nahradily původní stáje a hospodářská stavení dílny a dnes tu stojí celý dílenský komplex, kde jsou schopní postarat se o karoserie veteránů i vytvořit jejich věrné kopie. „Specializujeme se právě na renovace a stavby historických karoserií, když na to přijde, stavíme i podvozky, poradíme si s brzdami, motory děláme jen pro svoje potřeby. Nyní z naprosto ořezaného torza, takové hromádky neštěstí a pro někoho třeba i šrotu, stavím osmiválcový závodní motor. To znamená vyrobit modelové zařízení, sehnat slévárnu, kde jsou ještě schopni a ochotni se kusovou zakázkou vůbec zaobírat, spolupracovat s lidmi od fochu, co jsou schopni odlitky obrobít v setinových tolerancích, vyrobit každý šroub a matici tak, jak si jednotlivý typ auta žádá,“ říká Jakub a dodává, že koupit si veterána rozhodně není snadná investice. Je potřeba neustále něco opravovat a starým autům buď sám rozumět nebo mít někoho, kdo to udělá za vás. „Lidi dřív také mívali řidiče, který nejen řídil, ale celkově se o auto staral. Jen je potřeba počítat s tím, že těch oprav bude pořád dost,“ varuje Jakub.

Bugatti T13 na fotografii ze závodu v roce 1922.

Líšnická dílna se specializuje především na karoserie.

S bratrem se oborově skvěle doplňují. „Já jsem vyučený instalatér topenář, a tak se starám o vodu a teplo v autech,“ směje se Dan. Se vším zdatně pomáhá a dodnes pomáhá i otec Tomáš, který řadu let pracoval v truhlářské dílně. I on se z rodné Prahy přestěhoval do Líšnice, a tak se tu usídlila celá rodina. Jedna z prvních věcí, kterou mi v dílně ukazují, je obrovský ručně dělaný chladič vyrobený z alpaky, mosazi, mědi a cínu. Ten se skládá z tenoučkových pásků nebo trubiček, které zaručují efektivní chlazení. Práce na jednom kusu, kterým se pak vůz honosí na předí, může trvat třeba dva měsíce. „Některé mám už v ruce a jdou rychleji, nejčastěji tu děláme Aerovky, těch je asi nejvíc, ale dělali jsme i luxusní šesti a dvanáctiválcové Tatrovky, osmiválcové Prahy a Wikovy, občas i Laurina & Klementa. Z lepších cizích značek to byly chladiče například na Bugatti, Mercedes, Diatto, Hispano Suiza, Hansa...“ Přestože chladičí lamely jsou silné asi jako papír a velice ohebné, výsledný chladič rozhodně není žádné pírkó. Ostatně jako celé auto.

I kvůli váze se tehdejší auta neřítla po silnicích bůhvíjak rychle. „První auta jezdila opravdu pomalu. V ranném věku automobilů v Anglii dokonce platil praporkový zákon, že před autem šel, později i běžel statný chodec a mával praporkem, aby upozornil ostatní chodce a koně, že pojede nějaký vehikl. Musíte si uvědomit, že kočár s koněm jel podobnou rychlostí a všechno nad to bylo velký úspěch,“ smějí se oba bratři. Nutno říci, že s vývojem mobility souzněla i honba za co nejvyšší rychlostí, a už v roce 1899 byla pokořena rychlost 100 km/h – mimořádně elektromobilem. Hranice rychlosti 200 km/h padla hned v roce 1906 v Americe – rekord měl na svědomí parní automobil, a hranici 300 km/h pokořil v roce 1927 dvanáctiválcový spalovací motor anglického Sunbeamu na písečné pláži Daytona Beach v USA.

V dílně vedle nás stojí téměř dokončené BMW, které zvládalo už v roce 1938, kdy bylo vyrobeno, jet bez problémů kolem 150 kilometrů v hodině. „Dnes se do veteránů dávají mnohem silnější motory než kdysi, dovedou se lépe vyvážit, lépe uložit, navíc se používají lepší maziva a filtry, takže ta auta běžně dosahují vyšších rychlostí než bylo tehdy reálné. Důležité je ale myslet i na to, že veteráni také výrazně hůř brzdí. Ty nejstarší mají úzké pneumatiky a mechanické brzdy, čímž pádem mají mnohem horší brzdovou dráhu než současná auta. Než se přes vyrovnávače napnou všechna lanka, auto se úplně zavlní. Já jezdím v dnešním provozu s autem z roku 1922 a motoricky stačí běžným autům, horší je, když si někdo honí ego, přijde mu nutné mě předjet, a pak to s posilovačem přede mnou ‚zahamstne‘. To brzdim i očima a dost nahlas si ulevuju,“ dodává Jakub.

Auto mívala dřevěné konstrukce, proto je nedílnou součástí dílny i truhlárna.

Kdo vlastně řídí správně „on the right side“? Britové!

Řízení veteránů samo o sobě není legrace. To mi je jasné, když mi Jakub Stauch popisuje fotografie z tradičního závodu veteránů Zbraslav – Jiloviště, kde letos startovala poprvé i jeho osmnáctiletá dcera Alžběta s Bugatti T 13: „Auto má volant na pravé straně, brzdu a plyn nad sebou a ne vedle sebe, řazení a zadní brzdu na pravou ruku. Nožní brzda je na kardan a přední brzdy to nemá vůbec. Elinka je dobrá, řadí s meziplnchem, brzdí motorem. Přitom papíry má od dubna!“ Mimořádně auto stálo poprvé na startu závodu v roce 1922 s rumunským konzulem Dr. Jeanem Haimovici za volantem – svou kategorii vyhrál.

Dan a Jakub Stauchovi dnes...

... a před třiceti lety u na míru vyrobeného stroje.

Velmi zajímavý je příběh, jak se vlastně volant dostal z původní pravé strany nalevo. Často se to u nás připisuje Hitlerovi, ale Jakub mi podává podrobný výklad poněkud zkreslované historické změny: „Historicky vzato bylo pro všechny (tedy majoritní většinu praváků) lepší jezdit vlevo, tedy po anglickém vzoru, protože když se míjíte pravou rukou s protijedzcem, a to už na koni, můžete pravou ruku podat, nebo s ní tasit zbraň. Pak ale přišel Napoleon a ten ve Francii změnil tento zažitý zvyk tím, že otočil směr pochodování vojsk, tedy že se bude pochodovat vpravo. Mimochodem tento císař byl levák, což rozhodně stojí za zamyšlení. V roce 1926 pak bylo poprvé oznámeno Pařížskou úmluvou, že se plánuje změna řízení z levé strany na pravou, a to v celé kontinentální Evropě, ke které se bude v jednotlivých státech přistupovat postupně. U nás třeba automobilka Wikov již od roku 1932 montovala tedy dosti neprakticky volanty vlevo. Automobilka Aero s touto změnou také začala už v roce 1934 typem Aero 30. Automobily Jawa tak dělali od samého začátku produkce, neboť to byla licence německé DKW, a tam už měla změna proběhnout dříve než u nás. Další automobilky nabízely obě alternativy. V bývalém Československu se plánovala změna na 1. května 1939, ale po vpádu Německa 15. března se vše urychlilo. To znamená, že od 16. března se vyhláškou změnila strana jízdy. To, že nás Hitler napadl, vše jen urychlilo. Změna byla plánována již dlouho před tím a tento mýtus o tom, že to během jednoho dne vše mávnutím proutku změnil, je klamný. Zajímavé je, že to platilo všude, jen ne v Praze, a to proto, že se musely předělat všechny výhybky tramvají, a to pod dohledem Němců zabralo dalších jedenáct dní, tedy do 26. března. Některé tramvaje měly dle připravované změny dveře na obou stranách, tam problém nebyl, ale bylo potřeba přeházet náběžné a úběžné výhybky. Oproti dnešku se to i tak podařilo v rekordním čase.“

Musím se nutně zeptat na nejstarší exemplář, který prošel

Závod Zbraslav Jíloviště 2024 a první start Jakubovy dcery Alžběty s Bugattí T13.

bratrům pod rukama. „Asi částečná renovace Decauville vyráběná licenčně pod německým hradem Wartburg. Vozidlo je z roku 1899, má pět koňských sil a je majetkem Národního technického muzea. Další renovace dílů byla pro vozidla L&K Voatureta z roku 1904 a typ FC 1908 (je to ten typ Laurinky se kterým jel hrabě Saša Kolowrat závod ve Francii – známe ho z filmu Dědeček automobil a rozhodně to není smyšlený příběh) a stejně tak částečná renovace pro Renault ze stejného roku. Dále jsme pro NTM renovovali závodního Wikova, aerodynamickou Jawu pro 1000 mil Československých z roku 1935 (jediná dochovaná ze třech vyrobených) a Benze z roku 1914, jehož prvním majitelem byl kníže Karel V. Schwarzenberg, praotec našeho nedávno zemřelého ministra zahraničí. Auto bylo komunisty po roce 1948 a odchodu rodiny do exilu zkonfiskováno a předáno do muzea. Po návratu ze zahraničí do domoviny měl vnuk původního majitele na rodinný vůz restituční nárok, nechal ho tam kde je a NTM ho daroval. Byl to od něj jistě šlechetný počín, vůz se renovoval celý a zabralo to téměř tři roky. Při zmínce o Národním technickém muzeu, kde Jakub začínal, mě napadne, jak moc se fachmani ze světa veteránů znají. „Tady v Čechách se známe víceméně osobně, řekněme, že v republice je tak do deseti firem, jako jsme my. Ale známe se i s některými kolegy z Francie, Německa a Anglie. Do zelí si neležeme, naopak když přijde někdo, že by chtěl něco, co umí jinde, mají na to náradí, modely a přípravky, odkážeme ho většinou tam,“ shodují se bratři. „Já dodal odličky karteru motoru do Francie a jiné odličky jsem si od nich zase odvezl. Funguje i výměnný obchod,“ vysvětluje Jakub.

Výkresy kreslené na pytlík od rohlíku

Když se rozhlednu po dílně, vidím spoustu strojů, které nepůsobí příliš moderně. Na mohutném litinovém stroji vedle sebe si dokonce všimnu nápisu Stauch a začnu rychle listovat svými nepříliš bohatými znalostmi průmyslnických klanů. Bratři mi pobaveně přiznávají, že ty si navrhli a nechali odlít na objednávku někdy před 30 lety. „Mnoho firem končilo a mnoho živnostníků začínalo, některé stroje se dali sehnat, ale ty speciální a specifické jsme si oprav-

du vyrobili. Dřív nebyl problém jen tak něco narýsovat na pytlík od rohlíku, aby vám za týden zavolali, že už to mají pro vás hotové. Byli to chlapi, co chodili do práce a po práci dělali doma, a nebo začali zrovna podnikat, měli potřebné vybavení a dokázali udělat, co jsme potřebovali. Jenže teď už jsou bohužel většinou staří nebo po smrti, firmy nefungují tak jako dřív, není tak snadné nechat si něco vyrobit na zakázku, chybí generace řemeslníků a lidí, co dělají rukama. Kdo chce být konkurenceschopný, má dnes už CNC stroje, a kusová výroba ho většinou nezajímá," posteskně si Jakub.

Postupně procházíme chladičárnu, brusírnu, klempírnu a překvapením je pro mě truhlárna. „Auta měla původně dřevěnou konstrukci, na kterou se teprve připevňovaly plechy. Proto se tu bez truhlárny neobejdeme," vysvětluje Dan. „Při renovaci muzejního Benze, který měl karoserii z roku 1914 od plzeňské karosárny Brožík, jsme museli zachovat dobové technologie zpracování karoserie, a tak se muselo použít místo plechů lněné plátno lepené na dřevěné desky. Další část byla z plechu hliníkového a blatníky z ocelového. Vše ale bylo tak dokonale zahlazené, že to na první pohled nebylo ani poznat," dušují se bratři. Karosářství vzniklo z kolářství, tedy z výroby kočárů, a technologie se přenášely z oboru na obor. Další jejich chloubou je unikátní kovotlačitelská dílna. „Na stará kolena jsem se rozhodl se ještě dovzdělat v kovotlačitelství," směje se Dan. Nešlo jen o vlastní zájem, ale vlastně i nutnost. „Je to těžká a náročná práce, dneska už to skoro nikdo nedělá. Tady vyrábím různé rámečky, třeba na tachometr, zavírání k chladičům, víčka, komponenty do světel, ale zkoušel jsem si i džbán. To jsou všechno věci, které dneska vytačili plast," vyjmenovává, kde všude se kovotlačitelské produkty uplatňovaly. Na veterána ovšem plast rozhodně použít nemůžete. Nejstarší soustruh tu mají tak 140 let starý a pořídil si ho od Křížka po návratu z první světové války tchán mistra, u kterého se učil Jakub. Prošel i povodní, která v roce 2002 zalila Prahu, a je stále funkční.

Když se nakonec ptám na největší unikát, který dílnou prošel, shodují se na tom, že auta renovovaná pro NTM jsou

pro ně nejen srdeční záležitostí, ale i prestiží. A samozřejmě auta s příběhem – třeba zajímavý první majitel, jméno závodníka nebo mají zajímavý osud, jak se dochovala do dnešních dnů.

Co Čech, to muzikant

Auta ovšem nejsou jedinou zálibou ze starých časů, která se u Stauchů uchytila. Dan je také velkým propagátorem dobové hudby – zejména původní trampské tvorby. „Žijeme uprostřed míst, která byla pro trampy hotovým rájem. Byla by škoda na tyhle tradice zapomenout," říká a vytažené je o podobný nástroj jako tahací harmonika, ale liší se zejména tím, že vydává jiný zvuk když táhnete, a jiný, když tlačíte. „Je to docela záběr na hlavu. Musíte se naučit zvládat nejdřív jednu ruku, pak druhou, pak zpěv... K tomu už se skoro blížím," popisuje. Zaskočí mě, že se učí hrát úplně sám, stejně jako se to naučil na harmoniku foukací. „Černoši, kteří ve 20. letech minulého století chtěli hrát jazz, byli většinou chudí a nemohli si dovolit saxofon, který je pro jazz typický, proto hledali nástroj, který by zněl podobně. A to jsou právě postaru nazvučené foukací harmoniky," vypráví. Harmoniky mu sice učarovaly, ale nedá se s nimi zpívat, což ho přivedlo k heligonce, nástroji typickému třeba pro masopust nebo hospodské písně.

Na závěr nesmíme vynechat Danovy milované včely. Ukazuje mi úly poblíž dílny, kde mu teď vrásky přidělávají roztoči. „Koupil jsem si matku až z Moravy, která je považovaná za to nejlepší, co se sem hodí, ale zdá se mi, že včely odsud jsou vlastně odolnější. U těch přivezených vždycky trvá, než si tu zvyknou." Postupně mi ukazuje, jak každý úl kontroluje, váží, sleduje. Včelstva má připravená na zimu už od konce července a včely jsou spokojené. Zdá se, že jim nic nechybí – jakpak by ne, když jejich pán je také nákazovým referentem Včelařského spolku pro Mníšek a okolí i celou Prahu Západ. Když na něj zavoníte, můžete si kromě medu koupit i medovinu nebo včelí vosk. A třeba vám k tomu pan domácí zahraje na svou sbírku hudebních nástrojů nebo si objednáte nějakého toho veterána.

Jaký je rozdíl mezi heligonkou a tahací harmonikou? Například v tom, že heligonka hraje jinak při tahu a při stlačení.

Přípravu včel na zimu není radno podceňit.

Líšnická fara se otevře všem sousedům

Zastupitelstvo obce schválilo uzavření smlouvy s Pražským arcibiskupstvím o pronájmu staré fary v sousedství kostela, aby tu mohl vzniknout prostor pro setkávání a akce, které zatím v obci chybí. „Slibujeme si od toho možnost nabídnout aktivity jak lidem starším, tak těm nejmenším a dospívajícím, pro které tu moc vyžití zatím není,“ říká místostarosta obce Jan Abt.

Text: Dominika Rýparová

Foto: Archiv obce

Budova fary, která bezpochyby patří k líšnickému koloritu a najdeme ji na dobových fotografiích vždy pospolu s kostelem Všech svatých, posledních téměř dvacet let neměla využití a chátrala. Před tím sloužila částečně pro bydlení a ani to nevedlo k velkým investicím. V průběhu let přistoupilo arcibiskupství k nutné opravě střechy, ale na spravení fasády, oken nebo celkovou modernizaci už byl rozpočet krátký. Budova tak není připojena k vodovodu ani kanalizaci a vytápí se kamny.

Obec se s arcibiskupstvím dohodla na oboustranně výhodné spolupráci. Líšnice ze svého rozpočtu uvolní na opravu zpustlé fary zhruba čtyři miliony korun, které se rozpočítají do nájmu na 30 let. „Vychází to asi na jedenáct tisíc korun měsíčně. Je to vypočítané tak, abychom si investici také za dobu trvání smlouvy ‚odbydleli‘. Líšnice tak bude konečně mít komunitní prostory a budova nebude dál chátrat,“ vysvětluje Jan Abt. Reálně pak bude obec pronájem objektu stát tři tisíce korun, které se zavázala přispívat na chod místní farnosti.

Zatím na faře proběhly přípravné práce: vyklízení, odstranění starých koberců, lina a kovového podhledu, aby bylo možné zhodnotit technický stav podlah a stropů. Připravuje se také projektová dokumentace k rekonstrukci. „Rozpočet není nijak velký a nezvládl bychom zaplatit vše externím dodavatelům, proto plánujeme pojmout celou akci komunitně. Zapojit všechny líšnické sousedy, kteří mohou s něčím pomoci. Na práce mimo naše kompetence si samozřejmě vezmeme řemeslníky, ale například s elektřinou nám pomůže Michal Janů, projekt a návrhy připravujeme se Zdeňkem Korchem a Ondrou

Hrazdírou. Sousedskou svépomocí už jsme objekt vyklidili a proběhlo i první bourání a za jediné sobotní dopoledne jsme společnými silami udělali obrovský kus práce,“ představuje plán rekonstrukce místostarosta obce. Od zapojení občanů si slibuje i posílení vztahu k Líšnici i chuti budovu využívat. Sousedí sobě!

Cestování, cvičení a třeba i čtenářský klub

V přízemí nevelké budovy vznikne obecní klubovna s občerstvením, v prvním patře bude společenský sál, v podkroví, které je potřeba zateplit, se plánuje klubovna pro děti a dospívající. „Naší vizí je, aby na faře bylo zázemí pro cestopisné přednášky, autorská čtení, cvičení, volnočasové kroužky pro děti, komorní koncerty nebo třeba různé kluby. Slibujeme si od toho sblížení všech generací i přirozené řešení sousedských potřeb i problémů, které se odjakživa daly vyřešit v hospodě,“ směje se Jan Abt. Podmínkou arcibiskupství je, aby prostor sloužil k bohatým zájmům místních, a v navrhovaném projektu obce Líšnice vidí velký smysl. „Máme tu skvělého faráře pana Dlouhého, který je také skutečným srdcařem a rád podpoří dobrou věc. Za jeho podporu a otevřenou mysl jsme mu skutečně vděční. Jednání se táhla déle než rok a konečně jsme u cíle,“ chválí si.

V plánu je využít i přilehlou venkovní zahrádku, kde by se mohlo konat třeba letní kino. To má obrovský úspěch v neďalekých Zahořanech. Nezávisle na výběru filmového titulu se tam sejde kolem osmdesáti lidí. Nová fara by se tak mohla stát místem pravidelných setkání bez nutnosti velkého plánování a zvaní sousedů do vlastního obýváku. To je samozřejmě také fajn, ale přece jen když si chcete popovídat s přáteli, nehodí se, když vám u toho sekundují děti, musíte strávit den gruntováním přibytku (před setkáním i po něm) nebo musíte složitě hledat termín, kdy a kde bude vůbec volno. Na faře pro vás budou dveře otevřené v přesně daný čas a v plánu je i zajištění tepla nebo něčeho na zub. Těšíte se? Tak si to pojdme udělat hezké. Vítané jsou jakékoliv nápady a pomoc nejen s rekonstrukcí, ale také s programem a následným využitím. Ondra Hrazdíra už vaří zkušební várky piva. Hlavní je, aby to všechny Líšnické bavilo.

Co se děje u myslivců?

Foto: archiv Honitby Čisovice

V září začíná podzim a kvapem se blíží i hlavní lovecká sezóna. Myslivci rozhodně neloví jen pro zábavu, jak se někdy povídá. Naopak právě na podzim sledujeme, jak se zvěř daří, kolik jí v honitbě je a v jakém stavu. Předmětem takzvaného průběžného odstřelu jsou oslabené kusy nebo pak ty nadbytečné. Správný myslivecký hospodář by měl mít přehled, kolik zvěře v rajónu má a kolik jich příroda užívá, aby přemnožená zvířata netrpěla hladem nebo nezpůsobovala velké škody.

Na podzim je také čas zkontrolovat krmelce a zvážit vybudování nových nebo přestěhování těch, které se zvěři příliš nezalíbily. Postupně se také zvířata začínají přikrmovat. I to je věda, protože některé živiny prospívají kostře a svalům zvířat, jiné jim zase dodávají energii. Jaké jsou typy krmiv?

- **Objemná** – jsou to všechny druhy trav a bylin, čerstvé, sušené či silážované, ale také listy, kůra a letnina stromů; je v nich relativně nízká koncentrace živin, ale vysoký obsah vlákniny a ligninů, které jsou důležité pro dobré trávení přežvýkavců; ideální je volná pastva, v zimě se může dodávat seno z luk, kde je složení porostu dostatečně pestré
- **Jadná** – jsou to zejména obiloviny (zrniny), semena, otruby, úsušky, sušené ovoce, ale i kaštiny, žaludy, jeřabiny a podobně; mají vysoký obsah sušiny a vysokou koncentraci živin a energie; při přikrmování tvoří pouze doplněk potřebných živin, nikdy nejsou hlavní složkou!

Akce

Pozvánka na procházku s myslivcem

Zajímá vás, co dělají myslivci? Chcete se dozvědět víc o místní honitbě? Zveme vás 13. 10. od 8:15 na procházku s myslivcem. Můžete se nás zeptat na cokoli a ukážeme si i několik praktických věcí, které se vám můžou hodit při procházkách v okolní přírodě.

Trasa cca 4 km (zabere přibližně 2 hodiny)

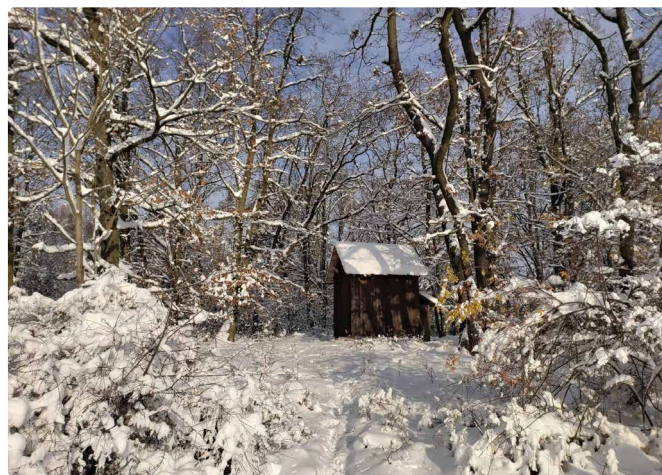
Sraz u odbočky k vlakové zastávce Bojanovice

- **Dužnatá krmiva** – sem spadají okopaniny (řepy, mrkev, brambory, topinambury...), průmyslové odpady z jejich zpracování (cukrovarské řízky), ale i kedlubny, zelí, ovoce i houby; je důležité podávat je zvěři po malých dávkách po celou zimu; jsou náročnější na skladování, proto je ideální je zvěři nabídnout přírodní cestou – na mysliveckých políčkách (viz níže)

Máte doma velké množství něčeho, co jste v seznamu výše nenašli? Prosím, raději se nám ozvěte, ať v dobré vůli zvěři neublížíte!

V lese potmě

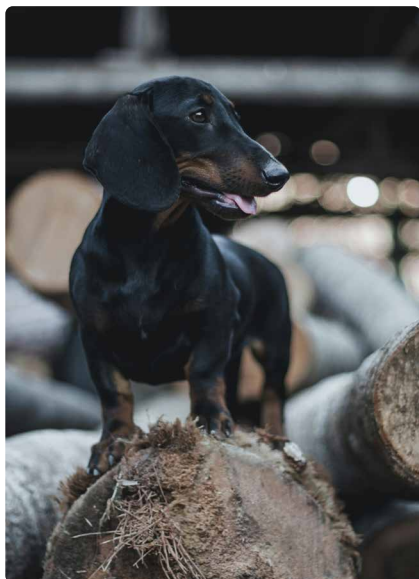
S blížící se zimou se také zkracují dny a člověk se lecky dostane ven až za tmy. Pokud rádi chodíte na procházky nebo třeba běhat do lesa, myslete na svou bezpečnost a nepamínejte na reflexní prvky a čelovku, psa vybavte svítilnicí obojkem. Výrazně se tak snižuje nebezpečí, že se v lese dostanete do maléru nebo se připlujete myslivcům do práce. Svítle pro svůj i náš klid!

Seznamte se, jezevčík

Jezevčíka zná každý, ale často se zapomíná, že nejde o psa na gauč, ale hlavně o výborné lovecké plemeno. Kořeny má v Německu, kde bylo vyšlechtěno v 16. století primárně k lovu jezevců, lišek nebo třeba králíků, kteří žijí v norách. Německý název jezevčíka Dachshund, je složen ze slov „Dachs“, jezevec, a „Hund“, pes.

Díky své jedinečné tělesné stavbě – dlouhému tělu a krátkým nohám – se snadno pohybují v úzkých a tmavých podzemních prostorách. V průběhu let se plemeno vyvinulo do několika variant lišících se velikostí a srstí. Máme tak jezevčíky standardní, trpasličí a nejmenší králíčí a dle srsti se dělí na krátkosrsté, dlouhosrsté a drsnosrsté. Krátkosrstí jezevčíci byli oblíbeni pro svou odolnost vůči obtížným podmínkám v norách, dlouhosrsté varianty byly vyšlechtěny pro práci v husté vegetaci, kde jim srst poskytovala ochranu proti trnům a ostrým větvím, zatímco drsnosrsté typy zase nejlépe odolávaly chladu.

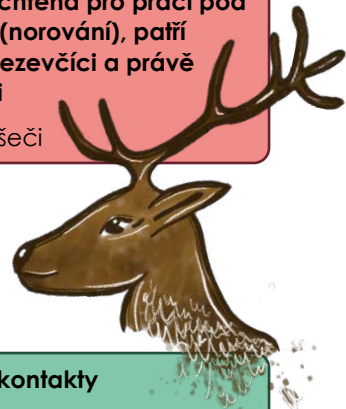
Autor/ka fotografie: suriya.nathan:
<https://www.pexels.com/cs-cz/foto/zvire-pes-domaci-mazlicek-roztomily-5732300/>

V současnosti se jezevčíci kromě lovu v norách využívají také k dohledávání postřelené zvěře v lesních a polních honitbách. Díky svému vynikajícímu čichu a vytrvalosti jsou schopni sledovat stopu zvěře i na velké vzdálenosti a v nepřehledném terénu.

Navzdory své původní lovecké funkci jsou to také oblíbení společníci. Díky své bystrosti, přátelskosti a oddanosti se snadno přizpůsobují rodinnému životu. Nicméně potřebují jasné vedení, dostatek fyzické aktivity a důslednost při výcviku, jinak může jejich nezávislá povaha působit potíže. Stejně jako jejich mimořádný apetit.

Rozdělení loveckých psů:

- ohaři
- slídiči
- honiči
- barváři
- **norníci - skupina plemen vyšlechtěná pro práci pod zemí (norovány), patří sem jezevčíci a právě teriéři**
- přinašeči

Užitečné kontakty

Jiří Fořt 720 981 250

Vlastimil Lizánek 776 469 500

Ceník zvěřiny

Máte chuť na jelení guláš nebo kančí se šípkovou? Objednejte si maso přímo od našich myslivců

Prase divoké (celé v kůži)	45 Kč/kg
Srnčí/dančí (v kůži, bez běhů a hlavy)	100 Kč/kg
Jelení (v kůži bez běhů a hlavy)	90 Kč/kg

Bolševník velkolepý je také velkolepý nepřítel

Na několika místech v katastru obce Líšnice se vyskytují lokality, kde roste **BOLŠEVNÍK VELKOLEPÝ**. Je to invazivní rostlina pocházející z oblasti centrální Asie (Kavkaz a z jihu přilehlé oblasti). Dorůstá několika metrů a jeho bílá květenství (okolíky) mohou dosahovat i půl metru v průměru. Ovšem stejně ohromná jsou i jeho negativa.

Text & foto: Jaroslav Novák starší

Je to invazivní druh, který v dané oblasti ničí původní ekosystémy. Pro člověka představuje nebezpečí pro svoji agresivitu. Je to dotykový alergen, při styku s pokožkou vyvolává silné vyrážky a puchýře. Hojení je velmi zdlouhavé.

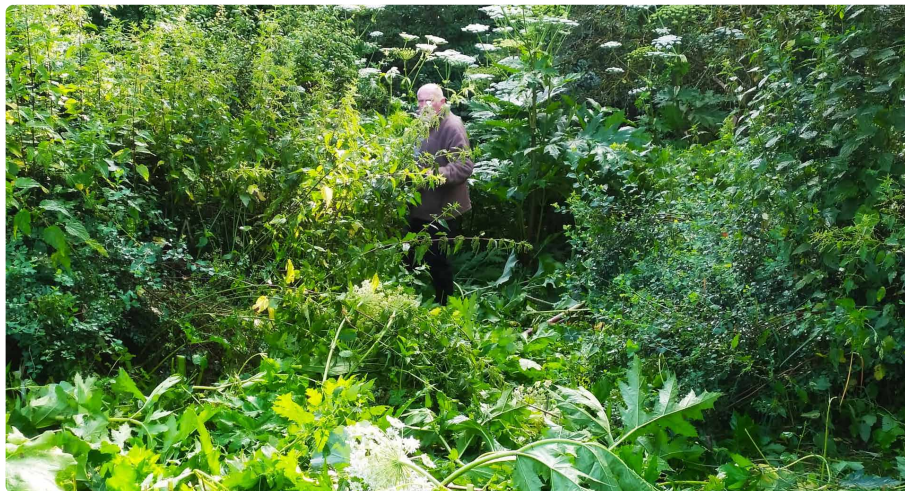
K nám byl bolševník přivezen z asijských stepí zahradníkem kniže-

te Metternicha jako okrasná rostlina a byl vysazen v okolí zámku Kynžvart. Postupem doby se rozšířil prakticky po celém území a působí nám velké problémy. Jsou mi známé pouze dva jeho klady: dává křídla žijící zvěři a v době květu potravu včelám. Je to velmi vytrvalá rostlina, semena si ponechávají klíčivost mnoho let. Bojovat s ním je velmi pracné a zdoluhavé. Musí se kombinovat mechanická a chemická likvidace. Dojde-li k potřísnění pokožky, je nut-

né okamžitě místa dostatečně omýt vodou a vyhledat lékaře.

Existuje mnoho druhů bolševníků. Jeho název vznikl díky velmi známé polévce BORŠČ. Bolševník obecný se používal jako ingredience při jeho vaření. Říkalo se mu: " Borščevnik". Lidovou mluvou a ústním podáním vznikl postupem doby bolševník. Jeho původ tedy není, tak jak si mnoho lidí myslí, ve slově BOLŠEVÍK.

Psychologie

Komplexy z dětství: Jak nás ovlivňují a jak se s nimi vyrovnat?

Komplexy chápeme v psychologii jako určitou skupinu myšlenek, vzpomínek a emocí, které jsou většinou nevědomé a spojují se s určitou negativní zkušeností, kterou jsme si v životě prošli. Komplexy bývají spojeny s intenzivními pocity, jako je hněv, stud, strach nebo smutek, a mohou nevědomě ovlivňovat, jak v určitých situacích reagujeme.

Text & foto: Psychologická online poradna MOJRA.CZ

Psychologická poradna online

Jaké druhy komplexů známe?

Mezi nejčastější a nejvíce se vyskytující patří komplexy méněcennosti, superiority (snaha o kompenzaci pocitu méněcennosti - přehnaná sebedůvěra, nadřazenost) a také Oidipův a Elekťin komplex. Oidipovský komplex se týká psychosexuálního vývoje dítěte, kdy syn prožívá lásku k matce a otce vnímá jako rivala. Elekťin komplex je jeho obdobou pro dívky, kdy se nežádoucí konkurencí stává pro dceru její vlastní matka. Takový koncept kom-

plexů zůstává obecně užitečný pro pochopení toho, jak nám negativní myšlenky spolu s emocemi mohou ovlivnit chování.

Tipy pro rodiče, kteří trpí komplexy z dětství

- Buďte si vědomi svých komplexů: Komplexy si musíte uvědomit nejprve vy sami. Všimněte si, jaké myšlenky a pocity se u vás objevují v souvislosti s vašimi dětmi a jaký vliv mají na vaše chování.
- Zaměřujte se na pozitiva.
- Pracujte na budování zdravého sebevědomí: Starejte se o svoje psychické zdraví tak, že se budete věnovat aktivitám, které vás baví, a budete trávit víc času s lidmi a přáteli, kteří vás podporují v každé situaci.
- Buďte pro svoje dítě trpělivým a laskavým rodičem.
- Buďte pro dítě dobrým vzorem: Snažte se o to, abyste působili jako sebevědomý člověk. Děti se učí napodobováním, a pokud budete vystupovat jako rodič, který má zdravé sebevědomí, potom je pravděpodobné, že tak bude vystupovat i vaše dítě.
- Vytvořte si otevřený vztah: Otevřená komunikace je základem každého zdravého vztahu.

Jaké jsou příčiny komplexů v raném věku?

Negativní hodnocení, kritika, šikana ze strany rodičů nebo vrstevníků, ponižování dítěte... To vše může vést k tomu, že si dítě vytvoří negativní obraz o sobě samém. Stejně tak tlak na splnění vysokých očekávání od dospělých vyvolává v dítěti pocity selhání a vede k nízkému sebevědomí. Časté porovnávání se s ostatními dětmi má rovněž za následek pocit méněcennosti a závisti. A nakonec nedostatek lásky a podpory od blízkých, ať už rodičů, prarodičů, sourozenců, může také vyvolat pocity bezmoci, bezcennosti a vést k izolaci dítěte. To znamená, že se dítě uzavírá do sebe a postupně ztrácí sociální kontakt s okolím.

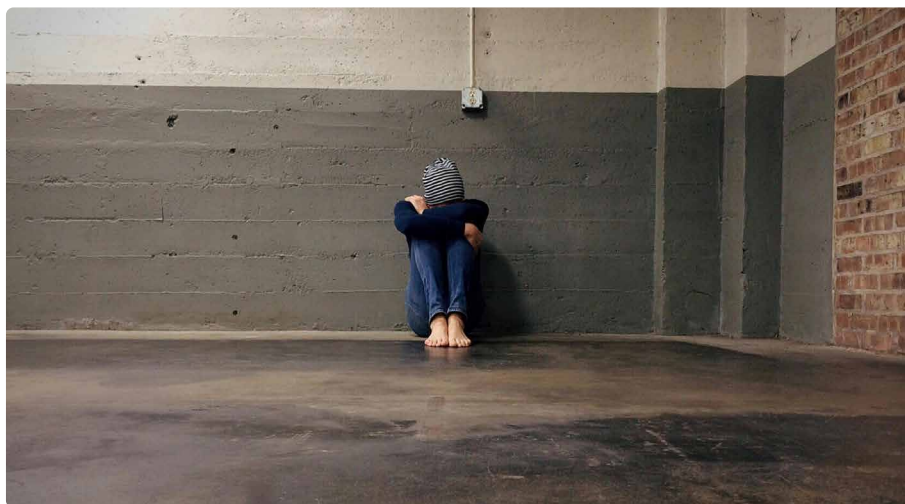

Foto: Pixabay

Co je potřeba si uvědomit? Co mám jako rodič dělat?

Na začátku je důležité si uvědomit, že vaše komplexy nejsou vaším osudem. Dokážete s nimi pracovat a překonat je. Pokud máte jako rodič pocit, že toto téma se vás týká a vaše komplexy z dětství vás skutečně ovlivňují, měli byste vyhledat pomoc odborníka. S pomocí psychologa můžete prozkoumat příčiny a pochopit důvody vašich komplexů a také to, jak se s nimi naučit efektivně zacházet. Stejně důležité je budování zdravého sebevědomí, učení se milovat sami sebe a akceptovat to, kým jste. To vám pomůže přistupovat k výchově dětí s větší láskou, trpělivostí a porozuměním.

Seriál o umělecké inteligenci

Modem, router, Wi-Fi – co to vlastně je?

Ztrácíte se v pojmech? Bloudíte marně po domě a tápete, zda restartovat Wi-Fi, router nebo modem? Už nemusíte, Martin Kašpárek vám vysvětlí, co je co.

Text & ilustrace: technologický nadšenec Martin Kašpárek

Wi-Fi je technologie, která umožňuje bezdrátové připojení k internetu a dalším sítím bez potřeby kabelů. Představte si to jako neviditelné spojení mezi vaším zařízením (například mobilním telefonem nebo počítačem) a routerem, což je přístroj, který přenáší data na internet a z něj.

Váš poskytovatel internetu (ISP – Internet Service Provider) zajišťuje připojení vašeho domu nebo kanceláře k celosvětové síti internet. Toto připojení může přijít do vašeho domu různými způsoby, například přes telefonní linku, kabelovou televizi nebo optický kabel. K tomu slouží zařízení zvané modem, které převádí signál od poskytovatele internetu do podoby, kterou mohou využívat vaše domácí zařízení.

Router je pak připojen k modemu a šíří internetové připojení bezdrátově pomocí Wi-Fi signálu nebo prostřednictvím kabelového připojení k vašim zařízením. V některých pří-

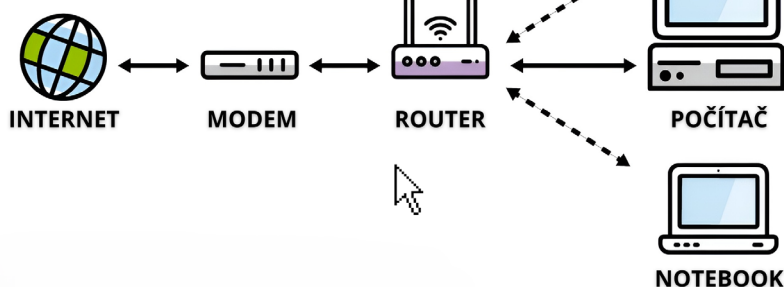
padech může být modem a router integrován do jednoho zařízení, což je běžné například u moderních zařízení poskytovatelů internetu.

Laicky řečeno, Wi-Fi funguje tak, že router vysílá rádiové signály, které vaše zařízení přijímá a pomocí nich se připojuje k internetu. Je to podobné, jako když rádio přijímá signál z vysílače, ale místo hudby nebo zpráv získáváte přístup k webovým stránkám, e-mailům a dalším on-line službám.

Wi-Fi je populární, protože umožňuje snadný a pohodlný přístup k internetu bez potřeby natahování kabelů po celém domě nebo kanceláři. Poskytovatel internetu hraje klíčovou roli tím, že zajišťuje samotné připojení k celosvětové síti, zatímco Wi-Fi šíří tento signál po vašem domě nebo kanceláři.

MARTIN KAŠPÁREK

Líšnický rodák, nadšenec do umělé inteligence, zapálený programátor a také dobrovolný hasič SDH Jíloviště, pro který vytvořil i web hasici.jiloviste.cz nebo mhjiloviste.cz.

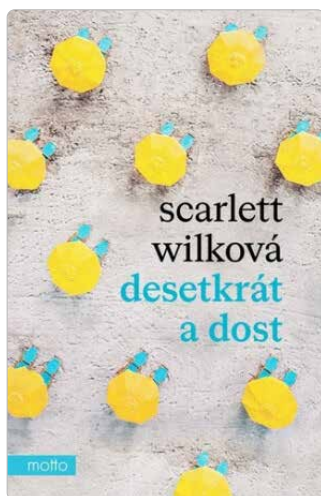

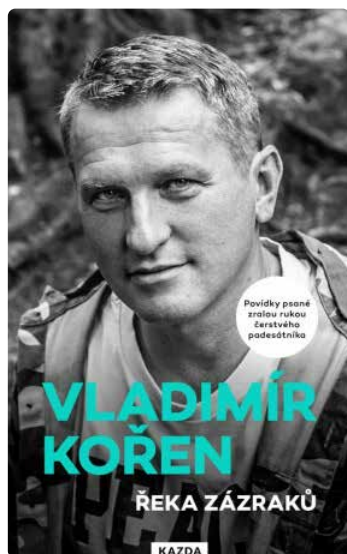
Novinky z naší knihovny

Vážené líšnické čtenářky a čtenáři, i v tomto podzimním vydání Líšnického zpravodaje vám představíme některé z nových titulů v naší knihovně.

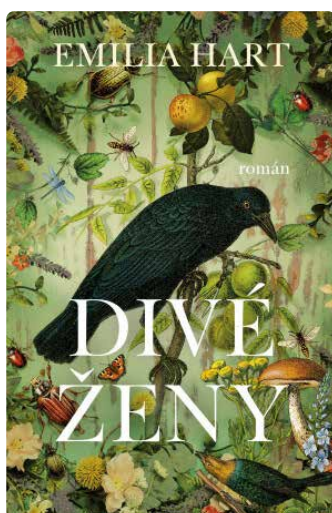
Vybrala jsem knihu Scarlett Wilkové DESETKRÁT A DOST. Od této autorky jsme zvyklí na vážná témata z našich dějin. Na rozdíl od nich je toto oddechový příběh o střední generaci žen a mužů a jejich útrapách. Poutavé, vtipné a lehké čtení.

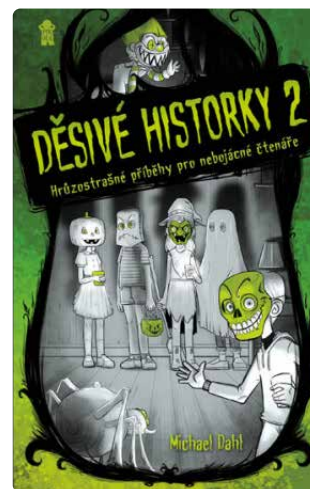
Od známého moderátora pořadu Zázraky přírody Vladimíra Kořena je povídková kniha ŘEKA ZÁZRAKŮ. Všechny povídky propojuje řeka, její krásy i význam pro autora. Celá kniha je úsměvná, dojemná, místy i osobní, prostě o životě se vším všudy.

Britsko-australská spisovatelka Emília Hart je autorkou románu DIVÉ ŽENY. Obsáhlé dílo o ženské houževnatosti a odzbrojující síle přírody. Hlavními hrdinkami jsou tři ženy. Kate žije v současnosti, Violet ve století minulém a Althea ve století sedmnáctém. Přestože každá z nich žije v jiné době, mají plno věcí společných.

Na přání dětí, z nichž mnohé si přály číst strašidelné příběhy, máme nové povídkové knihy od Michaela Dahla DĚSIVÉ HISTORKY a DĚSIVÉ HISTORKY 2. V obou knihách je více než padesát „hrůzostrašných“ povídek a věřím, že se nebojácní čtenáři od 9 let, jimž je kniha určena, budou hezky bít.

V září také přivezly knihovnice z příbramské knihovny 50 nových titulů z výměnného souboru, z kterého si také můžete vybírat.

Na závěr bych chtěla připomenout výpůjční dobu knihovny (ve čtvrtek 14.00 - 15.00, v pátek 17.00 - 19.00) a webové stránky knihovny www.lisnice.knihovna.cz, kde si také můžete v katalogu vyhledat knihy dle svého vkusu.

Budu ráda, když si přijdete vybrat četbu nejen z uvedených novinek.

Příjemné podzimní dny a dlouhé večery s knihou přeje

Helena Žbánkova, knihovnice

EVVO aneb Zelená pro ekologii

Paní Kolombovou v naší škole je EVVO, neboli Environmentální výchova. Nenajdete ji na rozvrhu hodin, nemá svého vyučujícího, děti z ní nejsou hodnocené známkou, ale její myšlenky se prolínají do prvouky, přírodovědy, vlastivědy, výtvarné výchovy, tvůrčích dílen, tělesné výchovy, ale i informatiky, českého jazyka a programu školní družiny, ba i mateřské školy.

Text: Martina Müllerová, garant EVVO v ZŠ Líšnice

Foto: Archiv školy

Zkratka EVVO vychází z anglického termínu environmental education, kde environment znamená životní prostředí a education se chápe široce jako vzdělávání, výchova či osvěta. Žáky naší školy společně vedeme k třídění odpadu, šetření energiemi, vodou, potravinami, ale třeba i papírem.

Během školního roku se zapojujeme do organizovaných, ekologicky zaměřených akcí, jako je podzimní a jarní „Uklidme svět, uklidme Česko“ nebo „72 hodin“. Samozřejmě je středem našeho zájmu v tomto ohledu lokální příroda. Sbírali jsme žaludy a následně vysazovali nový kus líšnického lesa. Sbíráme kaštiny a v zimním období zásobujeme lesní zvěř zeleninou a ovocem. Při hodinách prvouky, přírodovědy a odpovědně ve školní družině pěstujeme bylinky či jarní druhy zeleniny. Již teď se všichni těšíme na jaro, až společně osadíme nový vyvýšený záhon vybudovaný na školní zahradě. Nezapomínáme ani na ochranu luk,

Výlet do botanické zahrady v Praze nadchl kluky stejně jako holky.

polí, lesů a vodních ploch. Zkrášlujeme si školu výzdobou z přírodnin a osazováním truhlíků.

Všichni naši žáci, včetně těch nejmenších z MŠ, velmi často absolvují externí lektorské programy s environmentální tematikou. Jedná se o návštěvy ZOO koutků, procházky s líšnickými myslivci, interaktivní přednášky na téma třídění odpadu

a recyklace. Děti jsou vždy nadšené, když jim dělají společnost jakákoliv zvířata, a tak nám výuku pravidelně zpestřují přednášky ornitologů a zoologů.

V letošním školním roce, přestože je teprve na svém začátku, jsme již pár takových aktivit stihli. Žáci druhého a třetího ročníku byli na přednášce s lesníkem „Tajemství lesa“

Výuku si pravidelně zpestřujeme tím, že si vyrábíme ověřit znalosti ven.

EVVO se prolíná dokonce i s výtvarnou výchovou.

Naším cílem je, aby děti nebyly ke svému okolí lhostejné - akce Uklidme Líšnici je pro ně velkou motivací.

v moderní expozici v dobříšském zámku. Čtvrtáci se věnovali projektu „Voda“ z pohledu koloběhu vody v přírodě, ochrany vodních ploch, čištění vody a recyklace odpadních vod. Společně s žáky pátého ročníku navštívili zajímavý prostor staré čistírny odpadních vod v Praze Bubenči. Do konce září nás všechny čeká ještě uklízení Česka a sběr kaštanů.

Ve stejném duchu budou pokračovat i další měsíce školního roku. Naším cílem je v dětech probudit kladný vztah k životnímu prostředí, potlačit lhostejnost, a hlavně zařadit péči o naši planetu do jejich každodenního života jako jeho přirozenou součást.

Učíme děti využívat to, co v přírodě najdou, a dávat přednost tomu, co si samy vyrobí.

Viděli jsme korunovační klenoty!

Ve čtvrtek 26. 9. 2004 jsme společně se čtvrtou a pátou třídou vyrazili na Pražský hrad. A proč jsme se tam vydali? Podařilo se nám totiž zajistit termín na prohlídku korunovačních klenotů.

Tématu jsme se věnovali během celého týdne. Zjišťovali jsme, kdo a kdy korunovační klenoty objednal, vyrobil či předělal, kde všude byly uloženy či co je na nich zajímavého. Seznámili jsme se i s několika tajemnými pověrami, které se ke klenotům váží. Při výtvarné výchově jsme si vyrobili vlastní svatováclavské koruny, které si někteří z nás vzali i s sebou na výstavu do Prahy.

A v Praze to byl nezapomenutelný zážitek. Díky tomu, že jsme byli na výstavě v den, který byl určen pouze pro školy, nestáli jsme žádnou frontou a ve Vladislavském sále jsme byli skoro sami. Prohlídce jsme mohli

věnovat tolik času, kolik jsme potřebovali a všichni zaměstnanci hradu k nám byli velmi vstřícní a milí.

Pátáci spojili výlet s prohlídkou Pohorčelce, Lorety a Zlaté uličky, zatímco čtvrtáci prochodili celý Nový svět a věnovali se především domovním znamením. Výlet se všem moc líbil.

Mgr. Kamila Ehrenbergerová,
Mgr. Alena Fialová

Madlenka se Sárou s vlastními korunami vyrazily do Prahy

Ani dešť nás neodradil

Pátáci před Zlatou uličkou

Ve Vladislavském sále

Čtvrtáci na Novém světě

Hola, hola, škola volá!

V pondělí 2. září 2024 jsme v osm hodin ráno slavnostně uvítali nejen stávající žáky a žákyně školy, jejich rodiče a prarodiče, ale i 17 zbrusu nových školáků – prvňáčků. Všichni prvňáčci přišli do školy s úsměvem, napjatým očekáváním, ale i s mírnou nervozitou. Jaké to ve škole bude? V jaké se budeme učit třídě a jací budou spolužáci?

Text: Mgr. Alena Fialová, Mgr. Tereza Lišková

Foto: Archiv školy

Nejistota se velmi brzy rozplynula a prvňáčci si po prvním dni odnášeli domů nejen spoustu nových dojmů, ale i kornout plný dárečků, které jim přinesli jejich starší spolužáci. Do třídy si nejmenší žáčky odvedla paní ředitelka a zároveň třídní učitelka 1. ročníku Mgr. Alena Fialová spolu s paní učitelkou Mgr. Terezou Liškovou, která se vrací do školy po mateřské dovolené. Prvňáčci se seznámili i s paní Veronikou Šroubkovou, DiS., která bude v letošním roce ve třídě asistovat.

Letošní školní rok bude v první třídě ve znamení večerníčkových příběhů. Každý měsíc si budou děti společně s vyučujícími povídat o nějaké večerníčkové postavě, číst její příběhy a snažit se v jednotlivých pohádkách najít nějaká ponaučení. V září jsme si četli Krtečkova dobrodružství a vydali se na svůj úplně první výlet do zámku na Dobříši, kde jsme navštívili interaktivní výstavu Emilie a Zdeňka Milerových.

Dovolte nám, abychom vám naše prvňáčky na stránkách obecního zpravodaje představili.

Agátka

Alžbětka

Arník

Beník

Damiánek

Eliška

Emička

Izabelka

Karolínka

Kristýnka

Lukášek

Maty

Maya

Miki

Riša

Táda

Zorinka

Podzimní kulturní tipy pro naše zaprášené duše

Babí léto se ještě snaží, co mu síly stačí, slunce stále hřeje do tváří, ale co naplat, dny se krátí a dlouhé a chladné podzimní večery se blíží. A co dělat, když se úroda z ranní houbové sklizně spořádaně suší nad kamny? V televizi buď starší krimi seriál nebo léty otupělý Šíp... Máme pro vás řešení, které vás pobaví, oblaží nebo povznesou, záleží jen na vašem výběru. Kulturních akcí a aktivit je v našem okolí dost a stačí si vybrat. Několik velmi různorodých tipů vám přinášíme i my, protože věříme, že i na menších a regionálních scénách je k vidění a slyšení leccos zajímavého. A pokud jsme se vám netrefili do noty, zapněte ty internety a za chvíli určitě najdete akci svému kulturnímu srdci blízkou. Pablo Picasso řekl, že umění smývá z duše prach každodennosti. Tak směle pod kulturní sprchu.

Připravil Tomáš Fiala

Hudba

Norbi Kovács + Olin Nejezchleba

16. 10. 2024 od 18:00 do 20:30, Zámek Dobřichovice

Ojedinelá kombinovaná kulturní událost v podobě vernisáže fotografií z cest Norbiho Kovácsa, po níž bude následovat koncert tohoto brilantního kytaristy, autora a interpreta s neméně proslulým violoncelistou Olinem Nejezchlebou. Oba muzikanti pravidelně vystupují v triu spolu s Ivanem Hlasem a před pár lety sklídili mocné ovace i na Líšnickém festivalu.

Foto: Jiří Vykydal

KLÍČ Velký podzimní koncert

25. 10. 2024 od 19:00, Velká scéna Divadla A. Dvořáka Příbram

Folkově-renesanční skupina KLÍČ, která na naší hudební scéně působí již od roku 1982, patří bezesporu mezi českou – nejen folkovou – elitou a pro spoustu hudebníků i kapel se stala muzikantským etalonem a velkým hudebním vzorem.

Divadlo

Kašpárek na cestách

26. 10. 2024 od 15:00, Divadlo Jana Kašky, Praha Zbraslav

Tři veselé aktovky pro marionety, v nichž jako hlavní hrdina vystupuje všemi mastmi mazaný kluk Kašpárek, zavedou diváky do mlýna, kde se vcelku sympatický vodník hádá s paní mlynářkou, pak do jiného mlýna, v němž straší duchové Šklebedour a Brečulín, a po přestávce ještě do samotného horoucího pekla mezi čerty. Představení komentuje paní vypravěčka, takže pokud děti nebudou něčemu rozumět, mohou se jí zeptat a bude jim všechno polopatě vysvětleno. Představení trvá 60 minut a je vhodné pro děti od 3 let.

Nebezpečné vztahy

14. 11. 2024 od 19:00, Velká scéna Divadla A. Dvořáka Příbram

Úchvatný příběh o jedné sázce, která se zvrhne v krutý boj dvou osobností – vikomta de Valmont a Markýzy de Merteuil. Stane se osudnou celé řadě lidí v jejich okolí, ale především jim samotným. Rafinovanost a bezohlednost se schovávají za elegantním kostýmem a vybraným chováním a intriky nedovolí skutečné touze vyjít na světlo. V hlavních rolích Pavel Batěk a Anna Fixová. Autor: Christopher Hampton

Foto: Archiv divadla A. Dvořáka

Kino

Substance

12. 10. 2024 od 20:00, Bio Řevnice

Snili jste někdy o své lepší verzi? Stárnoucí hvězda televizních obrazovek (Demi Moore) dostává možnost vyzkoušet záračnou substanci, díky které může být mladší, krásnější a dokonalejší. Má to ale jeden háček... Skvělá a šokující satira, která ohromila na festivalu v Cannes a získala tam cenu za nejlepší scénář.

Moje kouzelná rodinka

31. 10. 2024 od 17:30, Kulturní středisko Dobříš, Mírové náměstí 68, Dobříš

Betty Flood je obyčejná holka, která žije se svou kouzelnickou rodinou ve světě lidí. Jako jediná z nich však nemá žádnou magickou moc. Netušila ale, že její rodina má své důvody, proč Betty nezasvětili do světa kouzel. Za jejich zády se tak do tohoto světa vydá, kvůli čemuž přivede svou rodinu do nebezpečí. Dokáže objevit své magické schopnosti, aby zachránila rodinu před čarodějem králem Murkhartem? Čeká na vás animovaný rodinný příběh plný kouzel, hudby a úžasných dobrodružství.

Besedy, přednášky

Přednáška – Bezpečnost a mediální gramotnost

29. 10. 2024 od 9:00, školní jídelna ZŠ Lety, Karlštejnská 571, Lety

Lektoři budou přednášet a prakticky učit zájemce z řad starších a pokročilých sousedů, jak správně ovládat chytrý telefon, tablet nebo počítač, jak se bezpečně pohybovat na internetu a nenaletět podvodníkům a tzv. kyberšmejdům.

Bezpečné vyhledávání na internetu, silné heslo, nevyžádané maily, věrohodný e-shop, dezinformace, fake news, apod.

Seminář – Jak na notebook

29. 10. 2024 od 13:00, školní jídelna ZŠ Lety, Karlštejnská 571, Lety

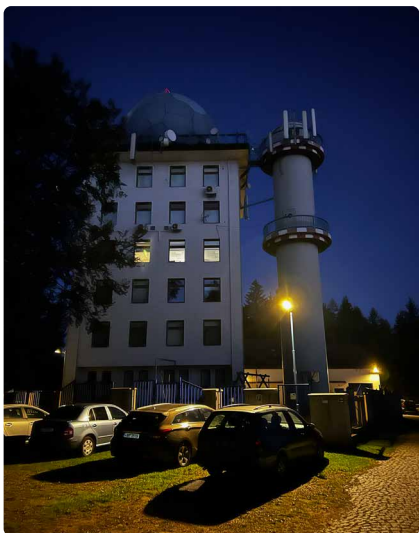
V návaznosti na předchozí přednášku se lektoři s účastníky zaměří na praktické tipy a návody, jak pracovat s počítačem. Naučíte se základům digitální fotografie, jak fungují složky a dokumenty a jejich kopírování i přesouvání, základy práce s textem v programu Word, atd.

Osmistovky Žďárských vrchů aneb Když vám pochod Pičín – Řitka přijde krátký

Když naše obvyklá cestovní příspěvatelka Vilma Tůmová napsala, že protentokrát žádný zážitek ke sdílení nemá, rozhodla jsem se jí příležitostně zaskočít. Koneckonců je pro mě velkou cestovatelskou inspirací a po jejím vzoru jsem si řekla, že se nezaleknu žádného cíle, i kdybych tam měla dojít sama. I kdyby to bylo přes 60 kilometrů a na jejich zdolání přesně vymezených 24 hodin. O co jde? Orientační závod Osmistovky Žďárských vrchů.

Text a foto: Dominika Rýparová

Žďárské vrchy jsou vrchy málo známé, leč nesmírně krásné. Připomínají mi mé rodné Jizery a zdejší lidé jsou tak nějak podle mého gusta. Na akci mě loni prvně přivedla hlavní vedoucí tábora, kam s dětmi už pár let jezdím. Bůhvíproč se jí říká Sára, ačkoliv se jmenuje Marie. Nicméně Sára se nám jednoho táborového večera, když už ratolesti spaly, pochlubila se zvláštní taštičkou s číslem. „To mám z Osmistovek!“ chlubil se hrdě akcí, kterou s manželem a pár kamarády organizují. „Stačí obejít šestnáct vrcholů.“

Buchtův kopec znám jenom po tmě. V kraji se snadno pozná podle leteckého radaru na špicí.

V hodinách zeměpisu jsem se spolužačkou hrála lodě a piškvorky, takže o existenci Žďárských vrchů jsem neměla ani páru. Šestnáct osmistovek je od sebe vzdušnou čarou vzdálených něco přes 46 kilometrů. Reálně je lze obejít asi šedesátikilometrovým výšlapem, když jste šikovni, dá se to stáhnout i na 57. Musíte si

trasu poskládat co nejmazaněji, každý po svém. Tehdy na jaře jsem si dala s kamarádkou čtyřicetkilometrovou túru a byla jsem takzvaně OK, tak proč nezkusit šedesát? A v září už jsem stála na startu závodu, kde jsem nikoho neznala, ale okamžitě poznala. Nocovala jsem ve východním bodu a za chvíli si připadala jako doma.

Po cestě se mě navíc ujal pan Zdeněk, který mi původně chtěl ukázat jen cestu na dva ošemetné vrchy – Šindelný a Kamenný, kam lidská noha, jak je rok dlouhý, nevstoupí, ale když jsem jako první v historii kdesi v lese ztratila kontrolní kartičku, zachoval se jako gentleman a prošel se mnou i zbývající polovinu trasy, aby mi dosvědčil, že jsem všude skutečně byla. Protáhl mě trasou za neuvěřitelných třináct a půl hodiny a v průběhu výšlapu mi prozradil, že je mu 65, několikrát do týdne si dává 50 bazénů (a nemyslel nafukovací na zahradě), minulý měsíc ušel 800 km na Stezce Českem a v pondělí se chystá dojít za dcerou z Havlíčkova Brodu k Berounu. Byl to skvělý zážitek poněkud zkalený skutečností, že jsem si v cíli sedla a už se nezvedla. Udělala jsem několik zásadních chyb:

- 1) Nevzala jsem si hole, což mi pan Zdeněk vysvětlil, že je fakt hovadina, pomohly by mi.
- 2) Udělala jsem si toasty z žitného chleba. Jsou sice zdravé, ale poněkud tuhé, a k večeru mi lezly i ušima.
- 3) Ztratila jsem průkazku, průšvih neřeba vysvětlovat.
- 4) Zapomněla jsem doma ručník a deodorant. To byla chyba asi nejcitelnější. Doslova.

Za ztracenou průkazku mě jury potrestala podmíněčným udělením absolventského diplomu a taštičky a musela jsem se zavázat, že dorazím i 21. 9. 2024, s sebou přivedu dalšího startujícího a dovalím zase ty dobré sušenky, co ostatní snědli dřív, než se k nim členka jury Zuzka dostala. A tak byl letošní program na 21. září jasný. No a protože jít stejnou trasu jen tak by byla nuda, přidala jsem si ještě sedmnáctou, bonusovou osmistovku pro mazáky.

Dorazila jsem na start v malebné vis-

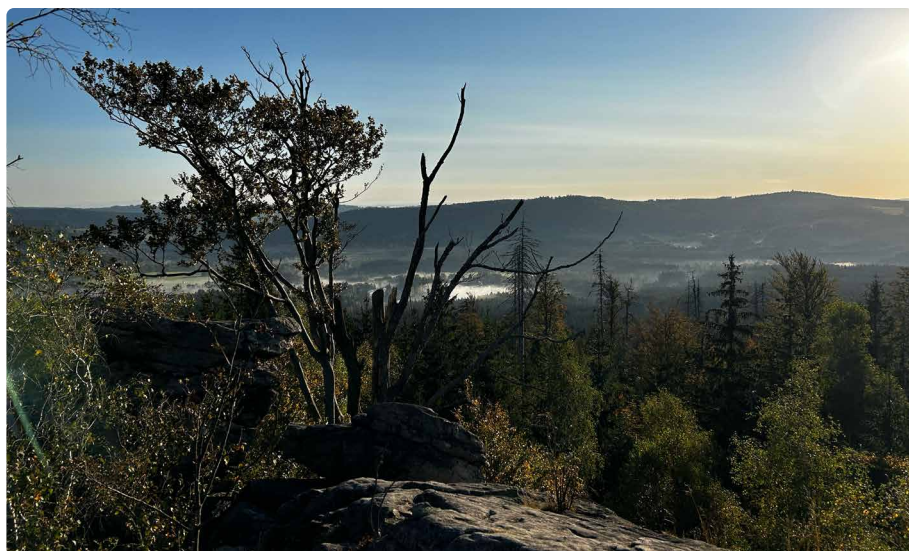

Skalnaté vrchy mi připomínají rodné Jizerské hory.

ce Krátká, kde se právě Sára zasloužila o založení domu přírody Žďárských vrchů - zrovna tu byla výstava věnovaná vlkům - a ubytovala se opět ve spacáku na matraci v jedné z komůrek místní hodůňky. Žel bohu opět bez doprovodu, protože délka trasy během roku část těch, kdo „určitě půjdou“, vydělala, část jich skolil covid a poslední musela jít vybírat brambory (mimochodem právě s ní jsem hrála o zeměpisu lodě, tedy další holka z Jizerek, kterou ovšem na Vysočinu zavála láska, a ač má Krátkou, co by bramborem dohodil, hospodář zavelel a bylo po legraci). Před pátou ranní mi zvonil budík, a v pět nula pět jsem se osaměle vypořádala do tmy posílená o hole a plně pšeničné toasty.

Napravené chyby

V první části trati jsem v loňském ročníku napáchala několik školáckých chyb, které jsem tentokrát skutečně nezopakovala: že je cesta široká na Vysočině rozhodně neznamena, že je hlavní. Hned jsem si ušetřila pár cenných kilometrů, které jsem okamžitě investovala do dalšího poučení se z minulých let: není radno si cestu zkracovat, když to tam neznáte. Sice můžete ušetřit i půl kilometru, ovšem taky se můžete ocitnout uprostřed bažiny. Celkem bez zaváhání jsem pokořila Buchtův kopec s leteckým radarem a ještě po tmě v pořádku dorazila na vrch Vysoký, kde na mě z křoviny vyskočil neznámý muž, který se mnou prohodil pár slov a s větou: „Tak já tě nebudu zdr-

Malínská skála je prvním vrchem, který zdolávám už za světla.

žovat!" zmizel daleko přede mnou. Dodatečně mi poslal foto, jak se kochám východem slunce.

Musela jsem se smát. Když se rozhodnete jít do závodu tohoto typu (a předestírám, že pro mě to byl závod pouze se sebou samou, proto mám také jedny z nejhorších časů), jde veškerá sebezáchova stranou. Prostě vlezte do temného lesa a pevně věřte tomu, že pruh země bez stromů před vámi není náhodný průsek, ale cesta, že to velké vedle té cesty není kňour, ale balvan, a že vám na záda nefuní úchyl, ale nadšený účastník závodu.

Po rozednění už šlo všechno o kus snáz. Malínská skála, Suchý vrch (ten má vrcholy dva a přes varování organizátorů jsem loni byla zcela zbytečně na obou), Křovina, Lisovská skála a vrchol všech vrcholů Devět skal. Cestou na mě z křoví vyskakuje muž v modrých kalhotách, od kterého se dozvím, že nedávno začal s orientačním během, byl na školení kartografů, že mapka od pořadatele má správný azimut (bohužel, zase mě doběhly piškvorky), že si během oddělal záda, tak teď chodí. Obvykle se z křoví vyříjí se slovy: „Tudy ne!“ nebo „Sakra, já se ztratil!“ nebo „To jdeš nějak obloukem, ne?“

Pak přichází na řadu osudná Žákova hora, kde jsem loni ztratila průkazku. Letos jsem se vybavila starým držáčkem na lyžařskou permici a i dole pod horou stále průkazku mám. Hurá! Čeká mě ale část trasy nejhorší. Mám v nohách 20 km, hodiny ukazují 10 dopoledne a blížím se k nejdlejšímu úseku trasy. Ano, Šindelný a Kamenný vrch. Mezi nimi se nachází pramen Sázavy, ale

ani ten turisty neláká a mám co dělat, abych v lesním podrostu našla vůbec cestu. Ovšem objevím něco zcela jiného: vlčí trus. Že je vlčí, vím bezpečně z vlčí výstavy, kde jeden exponát trůnil mezi velkoformátovými fotografiemi. Vypadá jako psí, ale je plný chlupů a zbarvený do šeda. V Žďárských vrších vlk skutečně žije, přivedl si i družku a loni vyvedli mláďata. Byla jsem ujištěna, že jsou plaší, ovšem s houstnucími křovinami jsem začínala pochybovat, zda jakékoliv zvíře zde žijící vůbec ví, jak vypadá člověk – tudíž co když místní vlci nevědí, že lidé jsou nebezpeční? Když na mě z křoví vyskočí jen muž v modrých kalhotách, uleví se mi.

Společně vystupujeme starší manželský pár, který jde trasu po páté (paní má zlomenou ruku, přesto za nimi jen udýchaně vlají) a zdoláme oba vrchy. Jelikož jsem se poučila a letos si budu držet své pomalé tempo, nechám manžele zmizet. Muž v modrých kalhotách mi ukazuje azimut v naději, že mi to něco řekne, a vymyslí na první pohled super plán. Někde pod námi vede lesácká silnice. Je to sice dál, za to lepší cesta. On to vezme tady tím křovím, já se rozhodnu popojít na cestu a neriskovat setkání s vlčí rodinkou. O dvacet minut dál lituju, že jsem s pánem neskočila do smřčků. I podle navigace v mobilu jdu po cestě, ale chce to hodně fantazie. Konečně jsem na silnici, o které mapa říká, že se jmenuje Mokrá.

Krise zažehnaná knedlíkem

Poměrně snadno zdolám Tisůvku – záliba pořadatelů v umisťování

kontrol na vrcholové skály mě začíná trochu štváť, ale co už. V nohách mám 35 km a na cestě už je má bramborová kamarádka, které ráno rodina sdělila, že se stejně nevejde na kombajn, tak ať si jde. Setkáváme se na 40. kilometru a mně už pomalu tuhne úsměv. Nějak jsem zapoměla, jak je to místy do kopce. Vyšplháme na Fryšavský kopec, v houštině objevíme triangulační tyč Křivého javoru, dole ve Fryšavě si dopřejeme občerstvení – dobré znamení, když si po 50 km sednete a pak se v pohodě i zvednete, to si zaslouží borůvkový knedlík. Tahle část trasy už je na vrchy chudá, ale pořád krásná.

Za bujarého hovoru dojdeme až k nádherné Pasecké skále, kde se opět vynoří muž v modrých kalhotách a spolu s ním „vousáč“. Pánové právě nadšeně vylezli na dvě skály, z nichž ani jedna nebyla Pasecká, takže tam lezli dost zbytečně, ale dole ve Fryšavě si místo knedlíků dali pivo, vousáč i gel, tak prý mají spoustu sil. Následuje Kopeček, pánové jdou s námi, říkají nám „holky“, což už v našem věku skutečně potěší, a mají tak hovornou náladu, že dojdeme k závěru, že jsou svobodní (nebyli, vážně jen měli radost, že se můžou zničit). Před námi je Pohledecká skála, kterou si matně vybavuju jako skalku uprostřed borůvčí, kam bych nikdy sama od sebe nedošla. Vzdušnou čarou už je to jen kousek, leč ta čára vede přes pastviny a místní krávy z nás nijak nadšené nejsou. Rozdělujeme se, pánové přelézají ohradník, dámy jdou po cestě dál a holt si zajdou.

Pod Pohledeckou máme v nohách 55 km a právě řešíme světový mír, když se z houštiny opodál ozve: „Holky? Kde jste?“ Ano, muž v modrých kalhotách a vousáč právě ztekli nejvyšší skálu v okolí, co na tom, že je obehnaná žiletkovým drátem a označená jako vojenský objekt? Trochu zklamaně se přišourají k naší skále a za nadávání, že tahle skála není přece vrchol, když ta vedle je vyšší, vylezeme opět až na samý vrcholek útvary. Tenhle je skutečným oříškem a nejednou tu unavení pocestní uvízli, protože nahoru to jde, ale dolů? Zkuste se s bolavým tělem pustit z několikametrové výšky, když pod sebou vidíte jen díru a můžete pouze doufat, že pod převisem šlápnete ne do prázdna, ale na malý skalní výčnělek. Ve čtyřech se ale vzájemně odnavigujeme.

Teď už nás čeká jen bonusový

Bohdalec, který byl za osmistovku označen teprve nedávno. Má mít přesně 800 metrů. Pánové jdou oba poprvé, Bohdalec je určen nám osřídleným, proto vousáč zamíří směr Kadov a Krátká, ovšem muž v modrých kalhotách si dá Bohdalec jako dobrovolný bonus a pak musí ještě na "Buchfák", kde jsem já ráno začínala. Klusá před námi, aby prý využil zbytek světla. Na Bohdalci už slunce zapadne a na Krátkou jdeme pěšky. Kamarádka mi potvrzuje, že moje čelovka, kterou jsem sebrala dětem, moc nesvítí, což jsem pochopila už ráno, ale máme před sebou poslední tři kilometry, to už nějak doklepeme.

Do cíle přicházíme v devět. Organizátoři oslavují, že mám průkazku, na štůl se nese dýňová polévka a vepřové na paprice, zvládnou dokonce

odvézt kamarádku domů a za odměnu si u ní dát sprchu, která ve skanzenové hodůnce teče pouze studená, sesedáme se k ukulele, vítáme poslední závodníky a já cítím, jak mi opět tuhnou nohy. Když se belhám na toaletu, do dveří se všourá muž v modrých kalhotách. „Já jsem se asi ztratil,“ svalí se na lavici. „Ale bylo to krásný!“

A pod to bych se podepsala. Bolí to, ale bylo to krásný!!!

Takže víte, co dělám příští rok 20. září, že?

63,69 km, převýšení 1828 m a patnáct a půl hodiny radosti.

Zdarske vrchy - Diplom za zdolání trasy "800 + 1" a můžu pro dnešek odpadnout. V noci mě budí svalová horečka, ale i tak půjdu zas.

Pozvánka

STRAŠIDELNÝ POCHOD TEMNOU LÍŠNICÍ

Sobota 9.11. 2024

Start u hasičárny od 17:00 - 18:00

POJĎTE SE KRÁSNE BÁT!

Těšit se můžete na:

- hrůzostrašnou atmosféru
- odměnu za statečnost
- strašidelnou diskotéku

Něco strašidelně dobrého, slaného či sladkého vítáno na strašidelné občerstvení.

5. ROČNÍK

Nápady pro podzimní pošmourno

Příroda hraje sice barvami, ale teploty klesají a světla ubývá. Blíží se čas, kdy doma zase budeme trávit víc času, tak si to tam pojďme udělat hezké.

Text & foto: Martina Krumphanslová, M ART studio ©

Zavěšené skleněné s če- picí

Cvrnkání kuliček patří mezi nejstarší sporty vůbec. Hrací kuličky byly zámé už ve starověkém Egyptě a Řecku, kuličky hráli ale i Aztékové a třeba i takový Caesar. Oblibu měly opravdu značnou a není tedy divu, že se v současnosti opět dostávají na výsluní. S kuličkami si můžete hrát, ale můžete je skvěle využít jako podzimní dekoraci.

Budete potřebovat:

- Čížky od žaludů
- Pár holých větviček z keře
- Několik barevných nebo čirých, skleněných kuliček
- Tavnou pistolí nebo disperzní lepidlo
- Ozdobnou šňůrku nebo nylon
- Jehlici s hrotem
- Nůžky

Postup:

1. V čížce vytvořte pomocí ostré jehlice otvor a protáhněte jím ozdobnou šňůrku nebo nylon. Konce šňůrky svažte k sobě.

2. Do vnitřní části čepičky aplikujte lepidlo a zasadte do ní kuličku. Nechte pořádně zaschnout.

3. Vytvořené skleněné kuličky s čepicí zavěste na větvičky a ozdobte si s nimi domov.

Romantika při svíčkách

Svícen z nepotřebných květináčů ozdobí váš domov a bude vonět lesem i mořem. Vytvořit ho můžete z několika květináčů, nebo třeba jen z jednoho. To je jen na vás...

Budete potřebovat:

- Dřevěné prkno nebo desku
- Malé květináče (mohou být dekorované i obyčejné terakotové)
- Svíčky úměrné k velikosti květináče.
- Mech

- Mušle nebo jiné mořské přizdoby
- Tavnou pistolí

Postup:

1. Květináče obraťte dnem vzhůru a připevněte na základ pomocí tavné pistolí.

2. Kolem květináčů naaranžujte mech.

3. Na obrácené květináče připevněte svíčky.

4. Dozdobte mušlemi, které přilepíte k mechu, aby držely a nesklouzly dolů.

Pro děti

Podzim s žábou

V říjnu už přebírá podzim vládu nad přírodou a léto šlo definitivně spát. Prázdniny jsou daleko, Vánoce jsou daleko... to je otrava, co? Ale kdepak, na podzim se dá dělat spousta super věcí. Pouštět draka, vyrábět postavičky z kaštanů, slavit Halloween, upéct si jablečný štrůdl, uvařit dýňovou polévku nebo třeba konečně začnou růst ty houby. A co všechny ty barvy kolem?

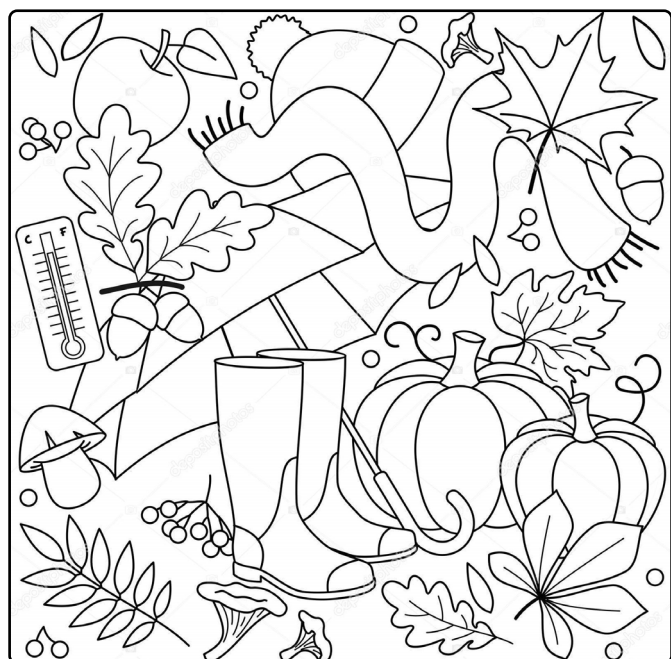
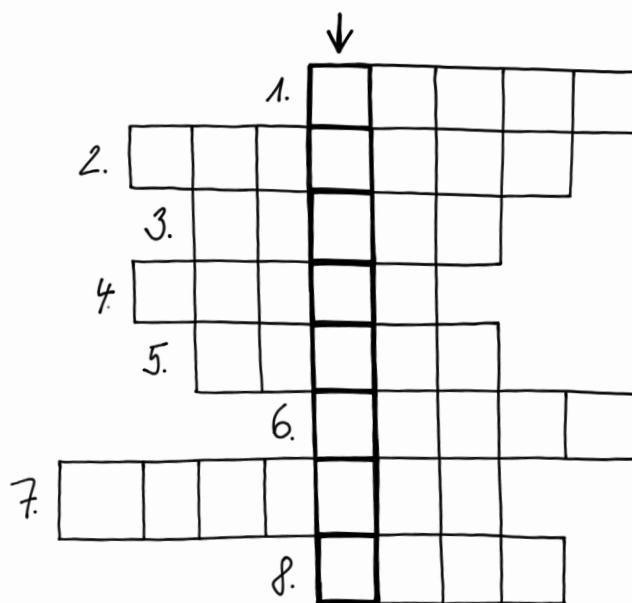
Připravila Radka Endrlová

Na podzim bývá počasí všelijaké, musím se na to připravit. Pomůžeš mi najít všechno, co se mi bude hodit? Oblečení, ale hodit se bude i něco na zub, na ozdobu... co myslíš?

Jestli se vám přece jen nechce ven, co takhle vyluštit si křížovku? Moje babička žába je miluje!

Podzimní křížovka

1. Která houba se jmenuje stejně jako zvíře?
2. Svátek a vzpomínka na ty, kteří mezi námi již nejsou
3. S příchodem chladných dní ze stromu padá
4. Teplý kus oblečení, který býval klubíčkem
5. Na podzim na zahradě řada rostlin dozrává a sklízíme jejich
6. Na podzim odlítají do teplých krajín
7. Plody jírovce maďalu
8. Zelenina, která se hodí na polévku i na svíčku

Nevím jak vy, ale já miluji houby! Ráda je sbírám a ráda je i jím, jenže si teď nějak nejsem jistá, které můžu hodit do košíku a které raději nechat zvířátkům. Pomůžeš mi? Všechny jsou tak krásné!

hřib žlutomasý „babka“

hřib smrkový

hřib hnědý „suchohřib“

klouzek sličný

muchomůrka červená

kozák březový

křemenáč březový

hřib satan

hřib žlučník „hořčák“

Na podzim to může svádět k lenošení u televize. Já to ale nerada vidím, tak jsem si pro vás připravila pár super úkolů pro dobrou náladu.

1. Nasbírat co nejvíc barev listů
2. Natrhat si šípky na čaj
3. Jít na houby
4. Skákat v kaluži (V holínkách, vy zlobiči!)
5. Rochnit se v hromadě listů
6. Vydlabat pekelně strašidelnou dýni
7. Vyrobit si halloweenské strašidlo na ozdobu
8. Pouštět draka
9. Udělat si mechovou minizahrádku v zavařovací sklenici
10. Jít na chvíli ven, i když prší – nebo spíš protože prší!

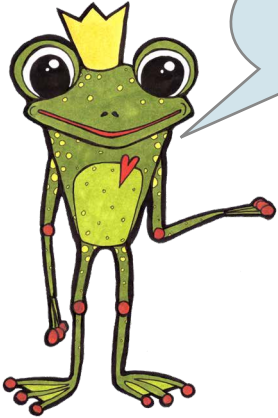
Ruličková halloweenská strašidla

Připravila Barbora Humhalová

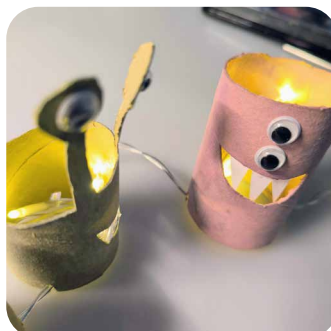
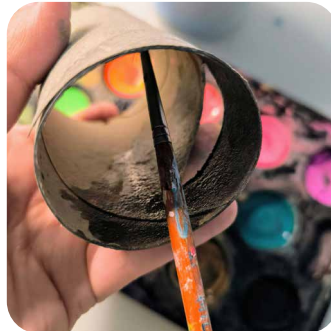
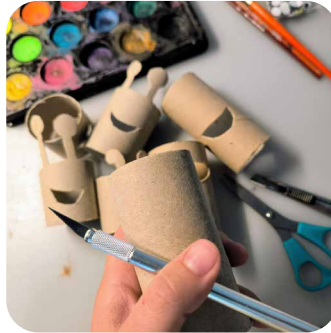
ZAČNI PODLE FOTONÁVODU

CO POTŘEBUJEŠ:

- 7 ruliček z toaletního papíru
- bílý papír
- lepidlo
- očička
- nůžky, řezák
- vodovky, vodu, štětec
- světýlka na baterky (nemusí být)

Užij si proměnu ruliček na halloweenská strašidla. Můžeš je udělat i tmavší, víc strašidelná a hrůzostrašná. Užij si tvoření a halloween!

Šípek - rudý poklad podzimu - šípkové smoothie

CHCETE PŘÍRODNÍ VITAMÍNOVOU BOMBU? TADY JE!

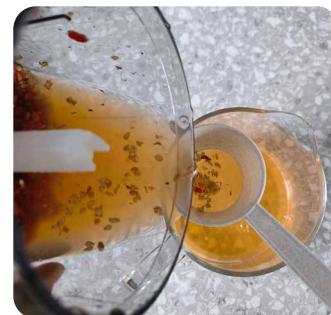
Už ani nevím, kde jsem kdysi tenhle recept našla, ale šípkové smoothie je tak skvělé, že ho musíte taky zkusit.

CO POTŘEBUJES:

- 1 sklenici umytých zralých tvrdých šípků
- 2 sklenice teplé vody (lépe se v ní rozpustí med, ideální teplota je kolem 40°C)
- 2 lžice medu

V mixéru pořádně vše rozmixuju.

Přecedím přes sítko (můžete pak přecedit ještě jednou přes plátýnko, abyste se zbavili všech chloupků, ale já to nedělám) a rovnou piju.

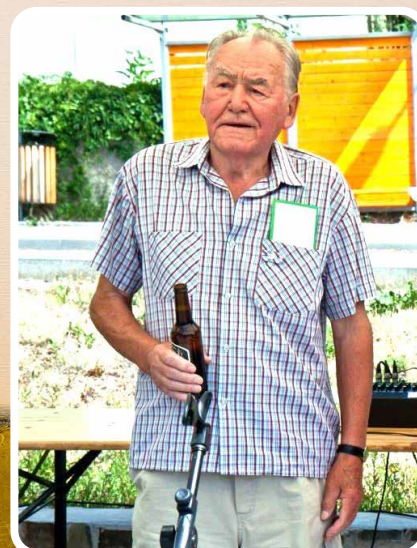

Významné jubileum

Život v Líšnici

Jménem celého zastupitelstva obce Líšnice, Obecního úřadu, Základní a mateřské školy a věřím že také mnohých líšnických občanů bych touto cestou chtěla popřát našemu jubilantu panu Ing. Vilibaldu Hořenkovi k jeho významnému životnímu jubileu 95 let. Pan Hořenek byl kronikář, archivář a také aktivní přispěvatel do Líšnického zpravodaje a tímto bychom mu zároveň také chtěli moc poděkovat za jeho dlouholetou práci která nekončí, neboť dodnes sleduje veškeré dění v obci a stále se o něj zajímá.

Pane Hořenku, přejeme Vám hodně zdraví a životní pohody, ať vás humor a dobrá nálada neopouští.

Služby hodinového manžela!

- montování, úprava a přemístování nábytku
- stavební práce, elektroinstalace, údržba a oprava
- instalaterské práce, výměna propan-butan lahví
- likvidace hmyzu a hlodavců
- údržba zeleně, sekání a štípání dřeva
- dezinfekce, deodorizace, odstraňování plísní
- zařízení oprav vozidla a STK

773 150 070

pomocniknahodinu@klinec@gmail.com

www.pomocniknahodinu.cz

cena 490 Kč/hod.

RE/MAX prodává nejvíce realit na světě.

RE/MAX
Horizont

**Realitní služby,
jaké si přejete.**

Jaroslav Pýcha

Váš certifikovaný realitní makléř
jaroslav.pycha@re-max.cz

☎ 722 490 490

Více o mně na www.jaroslavpycha.cz

TĚŠÍM SE NA SPOLUPRÁCI

Líšnický zpravodaj PODZIM 2024

Čtvrtletník vydává obec Líšnice (www.obeclisnice.eu)

Příspěvky přijímáme na adrese: zpravodaj@obeclisnice.eu nebo osobně na obecním úřadě.

Jakékoli přetiskování textů či obrazových materiálů je povoleno pouze s písemným svolením vydavatele i autora. Přesná pravidla pro uveřejňování příspěvků najdete na webu obce: www.obec-lisnice.eu/zpravodaj. Právo rozhodnout o jejich otištění si vyhrazuje redakce zpravodaje.

Příjem inzerce na adrese: inzerce@mirsa.cz.

Informace pro inzerenty: www.obecnizpravodaj.eu

Nově také zpravodaj na webu: www.lisnickyzpravodaj.eu.

Redakční kruh: Dominika Rýparová (šéfredaktorka), Tomáš Humhal, Tomáš Fiala,

Hana Hrazdírová, Radka Endrlová.

Ilustrace: Barbora Humhalová

Grafické zpracování a tisk: mirsa.cz.

Evidenční číslo periodického tisku: MK ČR E 19173.

Náklad: 400 ks. Toto číslo vychází v říjnu 2024.

PaVa - klima

EMAIL: INFO@PAVA-KLIMA.CZ

TEL: 777 560 817

WWW.PAVA-KLIMA.CZ

Specializueme se na
prodej, montáž a
servis klimatizací.
Dále také na montáž
tepelných čerpadel.

ZÍSKEJTE
CENOVOU NABÍDKU
ZDARMA A BEZ
ZÁVAZKŮ

S kódem:
"PAVAKLIMA2024"
ke každé
objednávce
dárek zdarma

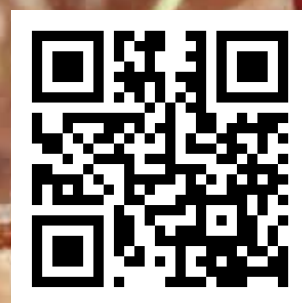

RESTOVNA

RESTAURANT + CAFÉ + PENZION

JÍLOVIŠTĚ

Pražská 260 | 252 02 Jíloviště | www.restovna.cz

Slevy na skladové vozy!

